

Térey János

A VISZKETEKSÉG

Télvízidőben, útra és dologra készen.
 Harminchat év. Adatik-e harminchat év?
 A keservét. Helyem van a tavaszban.
 Pontos helyem. Hát elfoglalom ittasan.
 Kedvence leszek minden csenevész tavasznak.
 Előtáncos: nem holmi báb, zsinóron rángatózó.
 Vásott és makrancos táncos leszek tehát.
 Föltépem a gyógyszalon szárnyasajtját,
 a lábadozók nélkülüm szuszogjanak.
 Hozományt viszek a vagyontalan tavaszba.
 Szabadlábbon bevárom a mosolytalan szezon.

AKARATOS KÉRELEM

Parancsolónk, sötét Kuzin: hallgasd a Várost.
 Édes nénénk, bitorlónk: népedre jól vigyázz!
 Ríkasd meg fiaid, bősítsd föl lányaid.
 Az erkélyen, szivarral kezükben, tépelődnek,
 folékszerelve bújnak fátylad redőihez.
 Bizalmatlan vezérünk, mogorva angyalunk:
 egyetlen harcot adj az igaz férfiaknak.
 Ó, főnökasszonyunk, te tarts törvénynapot,
 hallasd hangod, ha vétünk, ne cirógass soha.
 Edzőnk s elárulónk, hát válogass közöttünk.
 Üdvöskéid kecsgetesd, s ne engedd udvözölni.
 Üdvöz légy, mentorunk. Akarnok, néma műzsánk.
 Megérkeztünk a fénybe. Vajon, miféle fénybe?
 Az ittmaradtakat, sötét Kuzin, te áldd meg –
 mozgasd az éjszakát, viseld gondunk: ha kérünk.